

PREDIKAN 6:E SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET DEN 30/6 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT MATT 5: 20-26.

PSALMER: 421:1-2, 407:3-6, 431:4-6, 508:1-3, 511:4-6.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Låt oss bedja.

Du hjälpe oss, Herre, all världens Gud,

Att fädrens tro vi ej mista.

Förlåt våra synder mot dina bud,

Gör helt vad som hotar att brista.

Du fädernas Gud, som stått oss bi

I växlande, hårda öden,

Av hjärta och själ dig bedja vi:

Oss värna för yttersta nöden,

För den smygande, onda döden. Amen Sv.Ps. 491:2

Andlig beredskap är anbefalld. Vid dagens högmässa i Sveriges många kyrkor skall den sanna innebörden av "Ett folks inre styrka" med allvar besinnas.

Ett folks yttre styrka är en mer påtaglig storhet. Vi höra dagligen triumferande nyheter från det i yttre mening starkaste av alla folken i vår världsdel, detta folk, vars ohejdbara krigsmaskiner nu går fram och skipar vedergällningens kalla rättvisa över motståndare och fiender. Bakom en sådan yttre styrka hos ett folk döljer sig naturligtvis också en betydande inre styrka, ådagalagd genom fördolda offer i det förflutna, offer som skapat denna våldsamma utvärtes kraft. Men ett folks inre styrka är icke bara denna viljans och offersinnets anspänning, som ligger bakom en segrande armé. Man skulle rentav kunna påstå, att hos ett folk, vars härar ständigt segra, hos det folket är den inre styrkan ännu något okänt, något som ännu icke tillfullo prövats. Viljan och offersinnet får ständigt nytt stöd, sporras ständigt på nytt av den framgång, som det segrande folket oavbrutet ser för sina ögon. Så är det ju också med en enskild människa. En mans inre styrka är oprövad, sålänge han går från framgång till framgång och från seger till seger. Han kan ha inre styrka, men om den saken vet man ingenting förrän den dag, då han står inför motgången och nederlaget. Då - och först då - prövas den inre halten i hans väsen, då - när hans hopp slås i spillror - då väges och mätes hans kraft att bära en verklig börda.

Finlands inre styrka ställdes på ett ännu hårdare prov efter freden i Moskva i mars än under den gångna vinterns strider. Frankrikes inre styrka prövas idag och icke 1918.

Om sålunda ett folks sätt att bära ett bakslag är den bästa mätaren på folkets inre styrka, vad är då att säga om oss, om Sverige? Ingenting annat, än att vi inte nu vet något om vårt folks styrka. Vi vet inte, om en svår förlust, en sänkt levnadsstandard skulle öka våra ansträngningar

för det helas väl - eller - om det skulle framskapa samhällsfientliga strömningar, klasstrider och sönderslitenhet. Vi vet endast, att vårt svenska folk står samlat kring frihetens vakt och värn, och vi ha anledning hoppas, att denna samling i stort sett kommer att stå sig, om vi lyckas bevara fosterlandets ära oförkränkt. Om svenska folkets förmåga att ta sig igenom en klar och tydlig olycka vet vi däremot ingenting.

Lite mera vet vi om fädernas Sverige. Vårt folk steg upp i stormakternas klass ett århundrade efter Gustav Vasas enhetsverk och gav under 1600-talets segertid prov på en yttre styrka, som fyllde många småfolk i det då söndersplittrade Europa med skräck och bävan. Denna stormaktstid slutade med katastrofen efter Karl XII. Ingen tid i vårt folks historia är mera gripande och lysande i sin storhet än denna storhetstid, då det svenska väldet föll i ruiner. Vi minns kanske den unge karolinen, Anders Gråberg, som var med i flyktingskaran från Poltavas nederlag. Mitt i allt eländet hör han Gud tala till dessa flyende svenskar, sårade och slagna, samlade kring en febersjuk konung, och hans Gud säger så: "Från eder arma snöbygd lät jag eder gå ut i världen till att hälsas som hjältar och segrare. Men när jag läste i edra hjärtan och såg, att ni föblevo mina barn, då rev jag edra kläder i stycken och satte kryckor i edra händer och träben under eder kropp, på det att ni icke längre skulle fika efter makt över människor utan samlas bland mina heliga. Så mycken storhet unnade jag eder." Ur Guds, den Heliges hand tog den tidens svenskar både lycka och olycka, både seger och nederlag. De första ansatserna till den andliga väckelse, som den gången följde i ofärdens spår här i landet, de första ansatserna till denna väckelse kom icke från dem, som skonats och därför kunde tro, utan det var alldeles tvärtom några fångar, som återvände från rysk fångenskap, andligen fördjupade, vilka bragte de första vindarna av kristen förnyelse till sitt folk. Därute, i fångenskapen, hade Guds ord på ett nytt sätt blivit levande:

"Än utur fängelset natt och kvalm
ljöd genom gallret en kämpes psalm
- det var en svensk som satt fången". (Sv.Ps 169:6)

Det finns verkligen anledning att med denna tids oförliknelige skildrare bekänna: "Älskat vare det folk, som i sin storhets fall gjorde sin fattigdom ärad inför världen!" (slutmeningen i Karolinerna, min anm.)

Ett århundrade efteråt rycktes ännu en bit bort av det svenska väldet: Finland förlorades. Efter några förvirrande år besinnade vi oss åter. En ny folkväckelse drog fram över våra bygder. Fädrens arv, som hotats av upplysningens snusförnuft, sattes på ljusstaken, fast det århundradet igenom fick kämpa mot en andlig lösaktighet, som sedan icke har släppt taget. I denna ojämna kraftmätning befinner vi oss ännu idag. Det nationella uppvaknandet i våra dagar har i detta avseende icke ändrat någonting. Om vårt folks inre styrka idag vet vi verkligen icke något. Man bör väl icke misströsta alltför mycket. Väckelsen kommer ofta först efter nöden, och någon stor nöd har ännu icke drabbat oss. Det kan hända, att när tiden är inne, tron kan vakna, där man minst anar det. Men det finns inte heller någon anledning att vara

alltför hoppfull. De s.k. väckelser, som på de senare åren låtit tala om sig, båda inte gott för framtiden.

Men. Hur är det möjligt för människorna i ett folk att bevara tro och hopp, när olyckan drabbar landet? Folket och landet kan tydligen icke vara fästet för en tro, som skall bestå i ett sådant läge. Det folk som skall bära ett sammanbrott, måste ha sitt fäste i något annat än i fosterlandet. Liksom ett äktenskap vilar på lös grund, om mannen är kvinnans avgud eller kvinnan mannens avgud, så är det också med förhållandet mellan ett land och ett folk. Styrkan i ett äktenskap kommer, då båda makarna vill tjäna varandra men däremot icke vill se livets mening i sin inbördes kärlek utan i något helt annat och åtskilligt hållfastare, något som står skyhögt över dem båda och även skyhögt över deras kärlek. Styrkan i ett folk kommer, då dess enskilda medborgare vill tjäna men noga aktar sig för att låta fosterlandet vara det högsta värdet. Då finns det något kvar att hålla fast vid, att leva på, hur bistra öden som än gå fram över själva landet. Och detta "andra", trons fäste och grund, måste vara något evigt, något som lever och består och är orubbligt, även när fiendens soldater fatta posto i hembyn och även när naturtillgångarna tas i beslag av främmande inkräktare. Detta "andra", detta fäste för ett människoliv är Gud, och ingenting annat än Gud. Men fram till Gud kommer aldrig något helt folk i klump. Aldrig. Fram till Gud kommer bara ensamma människor, i bön och självrannsakan, i bot och ånger. Ur Guds händer få ensamma människor förlåtelse och kraft, glädje och frimodighet. En människa här, en annan människa där, i det fördolda livet med den Helige och Barmhärtige. Detta liv, i vilket människan når fram till förtröstan, är detsamma från tid till tid, ty Gud är evig och människan är alltid sig lik inför honom. Detta liv är detsamma under den fredliga idyllen, då kriget är långt borta och fjärran för tanken, detsamma, då radio och tidningar bringa bud om att blodutgjutelsen ryckt nära, detsamma ännu i de dagar, då det egna landet blir offret. Detta liv blir aldrig i sin grund annorlunda, än vi se det i vår Bibel. Vi kan byta bort enkla hyddor mot skyskrapor, hästen mot bilen, manteln och livklädnaden mot en modern kostym - men vi kan aldrig ändra på Gud eller få honom mer tidsenlig: Han är den Han är - skoningslös i sin dom och outrannsaktlig i sin kärlek. Ett folks inre styrka beror på, hur många människor det finns i ett folk, som lever detta liv i den Eviges kännedom, enkelt och utan åthävor. Detta blir det avgörande för vårt folks inre styrka.

Idag, på den andliga berdskapens dag, bör vi alltså betrakta vår text, precis som på vilken annan söndag som helst: den är Guds ord idag, alldeles som den var före krigets utbrott och som den kommer att förbli, sedan vi fått fred igen. "Guds lag" lyder överskriften över vår söndags alla texter. Och evangeliet, som lästes från altaret, handlar om Jesu förklaring till det 5:te budet. Där inskärpes kärlekens krav i lärjungarnas hjärtan, en kärlek, för vilken icke endast onda gärningar och onda ord är främmande, utan en kärlek som från grunden utrensat allt ont, t.o.m. själva vreden: "Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom". Även den, som håller sin tunga i styr och behärskar sin otålighet, är dock dömd efter Guds lag: Hade han hållit måttet inför Gud, så skulle där icke ha funnits någon

vrede att behärska. Vad är meningen med detta? Det finns ju ingen människa, som i så fall håller måttet, icke ens den mest helgade och luttrade kristne. Den som länge vandrat helgelsens väg, kan väl komma fram till en sådan fullkomning, att han verkligen aldrig yttrar ett hårt och kärlekslöst ord till någon människa, han går sin väg fram i förlåtande kärlek, så långt människoögon kan se. Men ett sådant liv är ju frukten av en ständig kamp mot all uppdykande vrede, som väl kan besegras och avtaga men aldrig utplånas. Ett sådant liv förtjänar respekt och vördnad efter människomått, men icke efter Guds mått. Alla helgon på vår jord ha ju också själva vittnat om detta: hur Guds helighet, Guds lag oavbrutet dömt dem i sin omöjlighet, i sitt krav på att inte bara ord och gärningar utan även själva hjärtat i sina hemligaste skrymslen skulle vara rent och utan fläckar. Denna insikt i vår egen brist och bräcklighet är rentav kännetecknet på en långt kommen kristen, medan däremot den andliga medelmåttan i sin ytlighet tycker, att det går ganska bra att fylla Guds lag, om man bara bjuder till.

Vår text är hämtad ur Bergspredikan. Och bergspredikan kan icke lösgöras från den, som håller den: Kristus, som står där inför människorna såsom Guds bud och gåva till dem. Bergspredikan rymmer de krav, som måste stå fram för människan, när Gud i sanning kommer henne nära och blir en levande Gud, en förtärande eld, inför vilken intet människoverk består. Vi kan icke fylla dessa krav, det är sant, men därav följer inte, att vi får minska på fordringarna lite här och var, avtrubba dem, så att vi kan hålla måttet inför dem. I samma ögonblick, som vi gör det, är vi loss ifrån Gud - då finns det bara människor och deras måttstockar på livet, inför vilka vi kan klara oss rätt så bra, om vi bara bjuder till, det är sant. Men då är vi också borta från Guds barmhärtighet: vi tycker, att vi är rätt bra, och vi behöver ingen daglig förlåtelse, vi ser inte längre Guds nåd emot oss utan vi har i stället en förnimmelse av att Gud är långt, långt borta från oss: Gud blir överklig tycker man. Tacka för att Gud är borta, då vi själva klippt av förbindelsen med honom! Ty det ständiga mötet med hans lag som dömer oss, är ju detta band mellan Gud och oss, detta grepp, som han har på oss, dag för dag. Han fattar tag om oss med sin heliga vilja för att sedan ge oss all sin barmhärtighet. Att leva i denna Guds friska luft, där synden kallas för synd och där man inte blundar för den men där också förlåtelsen är viss och trygg - att vara barn hos Gud som hos en sträng och god fader, vars verklighet man ser och känner varje dag - det är att vara en kristen människa. Ett sådant barn går också framåt i lydnanden, när det gäller yttre ting. Att en kristen kämpar med vreden i hjärtat, det märks också för yttrevärlden, ty de vreda, onda orden bli allt sällsyntare i hennes mun och de onda handlingarna, som avsiktligt och uppsåtligt göras mot nästan, försvinna helt och hållet. Hon kan falla, men den Gud, som uppenbarat sig i Kristus kan också upprätta på nytt. Hon är såsom vår text likaledes inskräper villig till snar förlikning med sin motpart, om strid och osämja uppkommer mellan henne och en annan, och det är hon, även när hon har rätt och den andre har fel, såvida tvisten gäller något, som hon har tillåtelse

av Gud att avstå ifrån, egen ära och egen fördel - naturligtvis får hon inte släppa efter på sanningen eller något annat sådant, som icke är hennes utan som står över henne.

Vi har kommit långt bort från "ett folks inre styrka", men det var ju också vår mening. Ett folks inre styrka, om den verkligen är värd något och skall kunna tåla en påfrestning, är ingenting annat än summan av de enskildas inre styrka, var för sig, i deras lilla värld. Och den enskildes inre styrka är till sist styrkan av en tro, som icke sviktar och icke blir till ängsligt tvivel, när livsödet svänger från lycka till nöd. Kanhända skall ändå den oro, som nu råder, på nytt få människor att upptäcka, att enkel tro och trygg förtröstan är en kraft. Alltför länge har det varit så, att man menade sig vara desto frommare, ju mer man tvivlade och "sökte" och "utvecklade sig" till en ny "andlig ståndpunkt" per månad. Det är väl ännu idag liksom lite finare att vara "religiöst intresserad" än att helt barnsligt och manligt tro på Gud. Men så småningom skall vi väl ändå förstå den svenske sångarens ord:

"Om någon kan öppna med fromhet sin mun

och bedja en bön av hjärtats grund,

han må väl önska:

Giv alla dem, som vid älvarna bo,

förnöjsam ro,

låt landet grönska!

Men fyll det främst med mandom och tro!" Amen. (Ur "En envis dalkarls visa" i *Fridolins visor och andra dikter*. Min anm.)

fred. vid högm. S-by. 6 S. e. Suf. 13/16 / Fr. Mad.:

5. 20-26.

42/11, 2

40/13-6

50/17

Psalmer: 43/1, 43/1, 4-6;

508/1-3

43/1, 4-6;

511/4-6

7 F:3 o S:3 o.d. H.A.:s namn. Amer. d. o. t.

Lu kjaige on, Herre, all världens Gud,

Allt fädrens tro vi ej mista.

För låt våra syndor mot dina Gud,

Vi heli vad oss kotas och beröfa.

Le fädrens Gud, som ställ oss bi

7 värlande, hårda öder,

Ar hjärta och hjät dig bebjävi:

Om värna för yllens nöden,

För den myggande, orda döden. Amen.

Andlig beredskap är au-

befalld. Vid dagens högmässa:

Sveriges många kyrkor skall den

samma minnörden av ~~Styrka~~ "Ett

Folks nure styrka" med allvar be-

sinas.

Ett folks yttre styrka är en

mera påtaglig storhet. Vi hära dag-

ligen fruningsvände nyheter från

det; yttre mening starkast av alla

folken; var världdel, detta folk, vars

öbehjbara krigsmaskin nu går fram

och skjor vedergällningens kalla

rättvisa över motståndare och fi-

ender. Baktou en sådan yttre styr-

ka hos ett folk döjer sig naturligt.

Vi öskre en betydande nure styrka,

idaglagd genom fördolda offer;

des förflutna, offer som skapas den-

na världarnas uhorätes kraft. Men

ett folks nure styrka är icke bara

denna orkans och offerornets au-

spänning, som ligger bakom en

segrande armé. Men skulle reus.

av kunna påstå, att hos ett folk,

vars hävar ständigt segra, hos

des folket är den nure styrkan au-

nu något okänt, något som ännu

icke tillfullo provats. Veljan och offer-
 sinnet får ständigt nytt stöd, spar-
 ras ständigt på nytt av den fram-
 gång, som det segrande folket
 medbrutit ner för sina ögon. Så
 är det ju också med en suksbild
 muska. En mans nire styrka är
 oprovad, så länge han går från
 framgång till framgång och från
 seger till seger. Han kan ha nire
 styrka, men om den saken vet
 man ingenting förän den dag, då
 han står inför motgången och
 nederlegas. Då - och först då -
 provas den nire katten i hans
 väsen, då skall det visa sig, om
 han kan stå upprätt utan stöd,
 då - när hans hopp slås i spillrar
 - då väges och mätes hans kraft
 att bära en verklig börda.

Finlands nire styrka ställ-

des på ett ännu hårdare prov ef-
 ter freden i Moskva; mars är im-
 der den gånna vinterens strider.
 Frankrikes nire styrka prövas
 idag och icke ~~1918~~ 1918.

Om sålunda ett folks sätt
 att bära ett bakslag är, den bästa må-
 faren på folkets nire styrka, vad är
 då att säga om oss, om Sverige? Ingen-
 ting annat, än att vi inte nu vet
 något om vårt folks styrka. Vi vet
 inte, om en svår förlust, en säkert
 besvårstandard skulle öka våra
 ansträngningar för det tillas väl
 - eller - om det skulle franska-
 pa samhällsfrämjliga strömningar.
 Klara strider och föredömlighets.

Vi vet endast, att vårt svenska
 folk nu står samlat kring fri-
 hetens väkt och värn, och vi ha
 en ledning hoppas, att denna sam-

5)

ting i stort sett kommer att stå sig, om vi lyckas bevara Fosterlandets ära oförkränkt. Den svenska folkets förmåga att ta sig igenom en klar och tydlig olycka vet vi däremot ingen ting.

Lite mera vet vi om fädernas Sverige. Vårt folk slog ägg i stormakt - Lärnas klass ett århundrade efter Gustav Väsas enhetsverk och gav under 1600 - talets regertid prov på en yttre styrka, som fyllde många småfolk i det så vinderpolittrade Euro-
pa med skräck och bärva. Lenna stor-
maktotid slutade med katastrofer efter Karl X. Tjugen tid i väst folks historia är mera gripande och lyfande i sin storhet än denna olyckstid, då det svenska riket föll i ruiner. Va minns kan-
ske den gamla karolinen, som

Anders Griberg,

var

6)
ett med i flyktiga karavan från Sol-
Tavres nederlag. Mitt i allt sländret vill denna flygende regent ha förvarade och utspä, regelbundet löpning en personligt
hos sin Gud tala, och hans Gud sa-
ger så: "Från eder omna svölygd lät
jag eder gå ut i världen till att härl-

nas som tyjällar och segrare. Men
när jag läste i edra tjärtan och såg,
att ni förebrev minna barn, då ror
jag edra kläder i stycken och rulle
krugkor i edra händer och träben
under eder kropp, på det att ni
icke tängre skulle få efter makt
över människor utan samulas bland
minna heliga. Så mycken storhet un-
nade jag eder." Ur Guds, den Heliges,
hand tag den tidens svenskar både
lycka och olycka, både seger och
nederlag. De första avsätternas till
den andliga väckelse, som den gamla
följde i ofärdens spår här i landet,
de första avsätternas till denna väc-

7) helne kom icke från den, som stannade
och man därför kunde tro, utan det
var alldeles hårbort några fångar,
som återvände från nytt fångenskap,
auddägen föröppnade, vilka bragde
de första brudarna av Kristens förnyelse
till rik folk. Därute, i fångenskapen,
hade Guds ord för ett nytt sätt blivit
levande:

"Än åter fångenshets natt och kval"

Göed genom gallet en kängspåkan
- det var en besvok, som rätt fången"

Det finns verkligen anledning att med
denna tids oförlitliga skildrare
behäma: "Alkads vare des folk,
som i sin storhets fall gjorde sin
fattigdom ärad vil för världen!"

Ett århundrade efter -
att rycktes ännu en bit bort av det
svenska väldet: Finland förklarades.
Efter några förräddade är tron-

8) made or om åter. En ny folkräddelse
drog fram över våra bygder. Fädrens
äro, som hotats av upplysnings
missförnuft, sattes på Gudsstakens fast
det århundrades igenom fick härypa
mot en auddig löslighet, som redan
icke har släppt taget. I dems jämn-
na kraftmätning befinner vi oss ännu
idag. Det nationella uppraktandets
i våra dagar har i detta avseende
icke ändrats någonting. Den värs folks
nere styrka i dag väl vi verkligen
icke något. Man bör väl icke miss-
tröta alltså mycket. Väckelsen kom
mer ofta först efter nöden, och någon
stor nöd har ännu icke drabbat oss. Det
kan hända, att när feber är inne, tron
kan vakna, där man missar om det.
Men det finns icke heller någon anled-
ning att vara alltså hoppfull. Det s. k.
väckelsen, som på de senare åren la-

tit tala om sig, båda inte god fr
framtiden.

Men. Hur är det nu möjligt
för människorna i ett folk att bevara
tro och hopp, när olyckan drabbar lan-
det? ~~Folket~~ och landet kan tydligen
icke vara fästet för en tro, som skall
bestå i ett världsligt. Det folk,
som skall bära ett sammanbrutit, mäs-
te ha sitt fäste i ngt annat än i
fosterlandets. Liksom ett äktenskap
vilar på två grund, som mannen är
kvinnaens segud eller kvinnan är
mannens segud, så är det också
med förhållandet mellan ett land
och ett folk. Styrkan i ett äkten-
skap kommer, då båda makarna
vill tjäna varandra men därav ut
icke vill se tiets mening i sin in-
vändes kärlek utan i något helt

ansas och åtskillig hållfästing, styr-
(något som står skyhögt över dem båda
och men skyhögt över deras kärlek.)

kan i ett folk kommer, då den en
skilda medlemmar vill tjäna ~~ett~~
men noga aktar sig för att låta foster-

landets vara det högsta värdet. Då
finns det något kvar att hålla fast
vid, hur tvätra orden som är på fram-
över själva laudes. De detta "andra",

trons fäste och grund, måste vara
ngt enigt, ngt som lever och be-
står och är orubbligt, även när

fiendens soldater fatta posten i
hembyn och även när natur till-
gångarna tas i beslag av främan-

de mkräklare. Detta "andra", detta
fäste för ett människolin är Gud,
och ingenting annat än Gud. Men

frans till Gud kommer aldrig nå-
got helt folk i klump. Aldrig. Fran-
tia Gud kommer bara susamma
människor, i ton och sjäkräm-
sakau, i böt och änger. Ur Guds

händer få ensamma människor förlo-
telser och kraft, glädje och förmodig-
het. En mskar här, en annan mskar
där, i det förbildade livet med den
Helige och Barumhärige. Letta här, i
rikets mskar när från till förtröstan,
är destramma från till till tid, ty
Gud är erig och mskar är alltid
sig lik inför honom. Letta här är
destramma under den fredliga
idyllen, då kriget är långt borta
och färran för tanken, destram-
ma, då radio och teknologier
bringa bud om att blodrensning-
telser rycker nära, destramma
ännu i de dagar, då det egna
landet blir offred. Letta här blir
aldrig i sin grund emoralunda, du vi
se det i vår Bibel. Vi kan byta
bort enkla tyddar mot skynkrögar,
härskan mot bilen, manteln och här-

teländaden mot en modern korbyn - man
vi kan aldrig ändra på Gud eller på
honom mera tidseuig: Man är den Man
är - skoningslös i sin dom och outgrund-
lig i sin kärlek. ett folks nire styrke
beror på, hur många mskar det finns
i ett folk, som lever detta liv i den
eriges trouedon, utsett och utan
många åtkävor. Letta bli avgärande
även för vars folks nire styrke.
I dag, på den auddiga be-
redskogens dag, här vi alltså beträkta
vår text, precis som på rikens annan
vändag som helst: den är Guds ord
idag alldeles om den var för ett ögon
är ett li, sedan vi får fred igen. "Guds lag" lyder över-
skriften över vår vindags alla tecken. Det
evangeliet, i lästes från altaret, handlar
om den förklarig till det 5:te brudet.
Där inshäges kärlekens kras; lär-
jungarnas hjärtan, en kärlek, för vi-

Men icke endast enda gärningarna och om-
 da ord är främmande, utan en här-
 tek, som från grunden utrensat allt
 out, s. o. m. själva vreden: "Var och en,
 i vredgas på sin broder, han är hem-
 fallen av Domsörens Dorn". Även den,
 som håller sin tunga i styr och icke
 tärnbar sin otålighet, är dock dömd.
 efter Guds lag: hade han hållit mät-
 tet inför Gud, så skulle där icke ha
 flunnits någon vrede att behärskas.
 Vad är meningen med detta? Det finns
 ju ingen moka, som i så fall håller
 måttet, icke ens den mest helgede och
 tuktade kristne. Men som länge
 vandras helgedens väg, han väl kan-
 na från till en sådan ^{yttrar} fullkomning,
 att han verkligen aldrig ~~tror~~ ett
 härt och kärlekslöst ord till nå-
 gon moka, han går sin väg från
 i förlåtande kärlek, så länge ~~att~~

~~kan synas för~~ människor. Men ett
 sådant tv är ju frukten av en stän-
 dig kamp mot all egopdykande vrede,
 som väl kan besegras ^{och avtaga} men aldrig ut-
 plånas. Ett sådant tv förfävar res-
 pekt och värnas efter människornas,
 men icke efter Guds mått. Alla hel-
 gon på vår jord ha ju också själva
 vittnat om detta: hur Guds helighet,
 Guds lag avbrutet dömt dem i
 sin omöjlighet, i sitt krav på att
 inte bara ord och gärning utan även
 själva hjärtat i sina heligaste
 skrivelser skulle vara rena och
 utan fläckar. Demma moikt i vår egen
 tvist och bräcklighet är rena Kan-
neteknas på en längt kommer kris-
 ten, nedan lärans den andliga
midskattan i sin yllighet lycker,
 att det går ganska bra att fylla
 Guds lag, om man bara lyder till.

Vår text är hämtad ur Bergpredikan. Den bergpredikan kan icke lösgöras från den, som håller den: Kristus, som står där inför människorna såsom Guds bud och gäva till den. Bergpredikan kan rymmes de krav, som måste ställas för människorna ^{och} bli levande, när Gud i sanning kommer ^(hemma) nära och blir en levande Gud, en förfärande eld, inför vilken intet levande mänskligt verk består. Vi kan icke fylla dessa krav, det är sant, men läror följer inte, ett vi får minska på fördringarna till det här och var, avbrutna den, så att vi kan hålla måttet inför den. I samma ögonblick, som vi gör det, är vi loss ifrån Gud - då finns det bara människor och deras mäktigheter på livet, inför vilka vi kan klara oss rätt tillräckligt, som vi bara tyder till, det är sant. Men

det är vi också lossa från Guds barmhärtighet: vi tycker, att vi är rätt bra, och vi behöver någon daglig föreläsning, vi ser inte längre Guds nåd mot oss utan vi har i stället en förnimelse av att Gud är långt borta från oss, tacka för att Gud är borta, då vi själva klippit av förbindelsen med honom. Ty det ständiga nätet med hans lag som lömer oss, är ju detta band mellan Gud och oss, detta grepp, som han har på oss, dag för dag. Han fattar tag om oss med sin heliga vilja för att sedan ge oss all sin barmhärtighet. Att vara i denna Guds friska luft, där synden kallas för synd och där man inte blundar för den men där också förlåelsen är om och trygg, - att vara barn hos Gud som hos en sträng och god fader, vars

Tro och trygg förtröstan är en lyst.
 Allt för länge har det varit så, att
 man menade sig vara desto fröu-
 mare, ju mer man förvalde och
 "sökte" och "utvecklade sig" till en ny
 "andlig ståndpunkt" per månad. Det
 är väl ännu idag liksom lite fi-
 nare att vara "religiöst intresserad"
 än att helt barntligt och naturligt
 tro på Gud. Men så småningom
 skall vi väl ändå förstå den reuter-
 "sångarens ord":
 "Om någon kan öppna ned frönsket
 och bedja en tår av hjärtets grund,
 Han må väl vaska:
 Giv alla deiv, som vid älskarna to,
 förnöjoni xo,
 låt landet grönska!
 Men fyll des Gräns med mandome
 och tro!"
 Amen.

L. o. b. "lovad vare Gud" [h.-b.]

Två löpningar, 1:sta gången [h.-b.].

Östra Smålands Missionsförening håller missions-
 möte i Sauleby kyrka nästa söndag med början
 kl. 10 f.m. Efter högmässa kl. 11 f.m. och där-
 efter en pass börjar ett eftermiddagsmöte.
 Följande predikantor från Östra Smålands Missions-
 förening medverka: Hjalmar Askklund, Elis
 Eklund, John Nilsson.

~~Årsmöte~~

Kollets till Allmänna svenska präst-

föreningens evangeliska utskott, som
 arbetar för reformationsfrågan -
 de och försar. [cirkulär]

Till not: "Herrens Jesu Kristi; vad" (h.-b.)

Ungörelsen